Její Veličenstvo královna vyšetřuje

WINDSORSKÝ UZEL

S. J. Bennett

motto

Windsorský uzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

S. J. Bennett
Windsorský uzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

S. J. Bennett

WINDSORSKÝ UZEL

Praha 2021

Věnováno E.
A také Charliemu a Ros, v nichž se snoubí
dvě potěšení: literatura a hledání pravdy.

ČÁST PRVNÍ

Honi soit qui mal y pense

Zlo tomu, kdo zle smýšlí.

Motto Podvazkového řádu

DUBEN 2016

Kapitola 1

Téměř dokonalý jarní den.

Vzduch byl svěží a průzračný, chrpově modrou oblohu brázdily bílé čáry od tryskových motorů. V dálce před ní se nad korunami stromů Home Parku zvedalo stříbřité panorama windsorského hradu. Královna zarazila svého poníka, aby se pokochala výhledem. Nic tak nepotěší lidskou duši jako slunečné ráno na anglickém venkově. I po devětaosmdesáti letech stále žasla nad dílem Stvořitele. Či evoluce, abychom byli přesní. Za takového dne jí však přicházel na mysl spíš Bůh.

Kdyby si ze všech svých rezidencí měla vybrat jen jednu, byla by to tahle. Ne Buckinghamský palác, který připomínal spíš kancelářský kolos ze zlata na rušné křižovatce. Ani Balmoral, ba ani Sandringham, ačkoli i ty si zamilovala. Windsor zkrátka považovala za svůj domov. Tady prožila nejšťastnější

dny svého dětství: Royal Lodge, kde vyrůstala, vánoční představení, projížďky na koních. Právě sem se dál vracela o víkendech, aby se zotavila z formálnosti města. Tady odpočíval na věčnosti její papá i nejdražší maminka a s nimi i Margaret, přestože umístit je všechny do poněkud těsné rodinné hrobky byl takový malý oříšek.

Napadlo ji, že kdyby někdy přišla revoluce, za svůj azyl by si vybrala právě Windsor. To by jí ale nejspíš nepovolili. Revolucionáři by ji pravděpodobně vypakovali… Ale kam? Pryč ze země? Pokud ano, odjela by do Virginie, kterou kdysi nazvali po její jmenovkyni, přezdívané Panenská královna. Tam žil i legendární kůň Secretariat, vítěz dostihové Trojkoruny z třiasedmdesátého. Kdyby nebylo Společenství národů a chudáka Charlese – a taky Williama a malého George, kteří se tak roztomile sešikovali, aby ho mohli po všech těch rodinných hrůzách následovat –, vlastně by to vůbec nebyla nepříjemná vyhlídka.

Ovšem nejlepší by byl Windsor. Tady by člověk snesl úplně všechno.

Při pohledu zdálky hrad působil pokojně, líně, až ospale. Takový ale nebyl. V jeho zdech se pohybovalo pět stovek lidí a každý z nich něco dělal. Jako vesnická komunita, ovšem nesmírně efektivní. Ráda měla přehled o každém ze zaměstnanců, od hlavního majordoma kontrolujícího účty až po pokojské, které právě teď převlékaly postele po včerejším ko-

morním soaré. Dnes však všechno pokrýval temný stín.

Jednoho z účinkujících dnes ráno našli mrtvého v jeho posteli. Zřejmě zemřel ve spánku. Setkala se s ním. A vlastně s ním i chvíli tančila. Byl to mladý Rus, jehož pozvali, aby zahrál na klavír. Velmi talentovaný a pohledný. Nevýslovná ztráta pro jeho rodinu.

Ptačí zpěv přehlušilo dunění motoru nad její hlavou. Když královna z koňského sedla uslyšela i pronikavé kvílení, zvedla oči k nebi, kde právě klesal Airbus A330. Když člověk bydlí pod přistávací dráhou letiště Heathrow, stane se z něj přímo expert na leteckou techniku, ačkoli rozeznat všechny současné dopravní letouny jen podle siluety se dalo považovat za laciný salonní trik. Hřmot motorů ji vytrhl ze zamyšlení a připomněl jí, že se musí vrátit k dokumentům.

Předtím si ale umínila, že se vyptá na matku toho mladíka. Upřímně, za normálních okolností se o příbuzné ostatních lidí nezajímala. Vlastní rodina jí úplně stačila. Něco jí však říkalo, že tohle je jiné. Když jí její osobní tajemník dnes ráno tu zprávu oznamoval, tvářil se velice divně. A přestože její zaměstnanci vynakládali nekonečné úsilí, aby ji uchránili před veškerými nepříjemnostmi, pokaždé uměla poznat, že je něco v nepořádku. A tohle, uvědomila si náhle, bylo téměř jistě podezřelé.

„Krok," vybídla ponyho. Podkoní po jejím boku tiše vydal svému koni tentýž povel.

Snídaně v nevelké reprezentační jídelně, nad níž se klenul zdobený gotický strop, se chýlila ke konci. Nad slaninou s vejci se sešel ředitel královniny dostihové stáje s arcibiskupem z Canterbury a spolu s nimi i bývalý velvyslanec v Moskvě a pár dalších opozdilců, kteří se účastnili včerejšího večírku.

„Zajímavý večer," poznamenal arcibiskup sedící po jeho levici. „Netušil jsem, že umíte tango."

„To jsem netušil ani já," zaúpěl jeho společník. „Ta malá baletka mě naprosto okouzlila. Ještě teď mě bolí lýtka." Arcibiskup ztišil hlas. „Mohl byste mi říct – kdybyste hodnotil od jedničky do desítky –, jak moc jsem byl směšný?"

Šéfovi dostihové stáje zacukaly koutky. „Pokud bych citoval Nigela Tufnela, pak jedenáct. Pochybuji, že jsem kdy viděl královnu takhle se smát."

Arcibiskup se zamračil. „Tufnel? Ten tu včera byl?"

„Ne. To je z filmu o Spinal Tap. Nejhlasitější kapele v dějinách."

Nedobrovolný hrdina se stydlivě uculil. „Ach, nebesa." Naklonil se dopředu, aby si pod stolem pohladil holeň, a přitom zachytil pohled mladé ženy, jež seděla naproti němu. Byla mimořádně krásná, štíhlá jako modelka. Měl dojem, že její široké, temné zorničky mu hledí přímo do duše. Lehce se pousmála a on zrudl jako mladý sborista.

Maša Pejrovskaja se však nedívala na něj, spíš zírala do prázdna. Včerejší večer pro ni znamenal nej-

silnější zážitek v životě a ona si ještě stále v duchu vychutnávala každičkou vteřinu.

„Soaré," procvičovala si v duchu, „se snídaní. Soaré se snídaní. Minulý týden jsem byla na soaré se snídaní ve Windsoru. Ach, ano. S Jejím Veličenstvem královnou. Vy jste to ještě nezažila? Tahle soaré se snídaní jsou prostě báječná." Jako by na ně chodila týden co týden. „Dostali jsme s Jurijem pokoj s výhledem na město. Její Veličenstvo používá stejné mýdlo jako my. Když ji poznáte, je neuvěřitelně zábavná. A ty její diamanty…!"

Její manžel Jurij Pejrovskij se léčil ze strašlivé kocoviny směsicí čerstvé zeleniny a zázvoru podle vlastního receptu. Personál s tím samozřejmě neměl problém. Jurij se doslechl, že královna (tedy, dnes ráno se k nim už nepřipojila) používá na skladování cereálií plastové dózy. Očekával jistou ošuntělou eleganci, pro staromódní Anglii typickou, tedy nevalně udržovanou domácnost, olupující se omítku a studené radiátory. Jeho informace však byly mylné. Například tato místnost se pyšnila ozdobnými závěsy z rudého hedvábí, okolo stolu stály dva tucty zlacených židlí s čalouněním ze stejné látky a pod nimi na zakázku vyrobený, dokonale čistý koberec. Zcela bez poskvrnky byly také všechny ostatní pokoje. I jeho vlastní majordomus by stěží našel nějaký kaz. A portské, které se podávalo včera večer, bylo skvělé. A to víno! A byla v nabídce i brandy? Matně si vzpomínal, že ano.

Přestože se mu hlava mohla rozskočit, obrátil se k ženě sedící po jeho levici, manželce bývalého velvyslance, a zeptal se jí, jakým způsobem by si mohl zajistit služby osobního knihovníka, takového, s jakým se seznámili včera po večeři. Paní velvyslancová, která sice neměla tušení, zato však disponovala množstvím chudých a velmi sečtělých přátel, vytočila svůj šarm do obrátek a udělala, co bylo v jejích silách.

Z hovoru je vytrhla vysoká žena s havraními vlasy v plisovaném kalhotovém kostýmu, která se objevila ve dveřích. Stanula na prahu, v dramatické póze opřela ruku v bok a vyděšeně našpulila karmínové rty.

„Ach, já se omlouvám! Nejdu pozdě?"

„Vůbec ne," odvětil přátelsky šéf stáje, ačkoli to zdaleka nebyla pravda. Mnozí hosté se už dávno odebrali nahoru do pokojů, aby dohlédli na balení svých zavazadel. „My tady nikam nespěcháme. Jen pojďte a posaďte se vedle mě."

Meredith Gostelowová došla k židli, kterou jí odsunul lokaj, a s potěšeným kývnutím přijala nabízenou kávu.

„Spala jste dobře?" optal se známý hlas po její pravé ruce. Byl to sir David Attenborough se stejně melodickou a starostlivou dikcí, jakou mluvil v televizi. Najednou se cítila jako ohrožená panda.

„Hmmm… ano," zalhala. Zatímco usedala, rozhlížela se po společnosti u stolu a všimla si, že ta nád-

herná Maša Pejrovskaja se na ni usmívá. Málem se netrefila na židli.

„Já jsem tedy něspála," zamumlala Maša ochraptěle. Prudce se k ní otočilo několik hlav s výjimkou jejího manžela, který se kabonil do skleničky s džusem. „Celou noc já myslela na tu krásu, na hudbu, na tu… Jak se řekne ‚skázka' anglicky?"

„Pohádka," ozval se z druhého konce stolu velvyslanec a trochu mu přitom přeskočil hlas.

„Áno, pohádka. Nezdá se vám? Jako kdybychom my byli v disneyovce! Ale *prvotřídní*." Odmlčela se. Tohle nevyznělo tak, jak si přála. Angličtina ji omezovala, ona však doufala, že to dokáže vynahradit nadšením. „Máte takové štěstí." Obrátila se k řediteli stáje. „Vy sem chodíte často, ano?"

Zasmál se, jako by řekla nějaký vtip. „Zajisté."

Nepodařilo se jí zjistit příčinu jeho pobavení, protože k jejímu muži přistoupil nový lokaj ve skvostné červené vestičce a černém fraku, uklonil se a do ucha mu zamumlal cosi, čemu Maša neporozuměla. Jurij zrudl, beze slova odstrčil židli a vyšel za lokajem z jídelny.

Když nad tím později přemýšlela, tu zmínku o pohádkách si vyčítala. Jako by to všechno byla její vina. Protože když se nad tím zamyslíte, v pohádkách jsou hybateli osudu temné síly. Zlo číhá tam, kde ho vůbec nečekáte, a často zvítězí. Jak byla hloupá, když pomýšlela na Disneyho příběhy! Uděla-

la by líp, kdyby si představila babu Jagu uprostřed lesa.

Nikdy nejsme v bezpečí. Nesejde na tom, kolika kožichy a diamanty se ověsíme. A jednou přijde den, kdy i já budu stará a úplně osamocená.

Kapitola 2

„Simone?“

„Ano, madam?“ Královnin osobní tajemník sir Simon Holcroft vzhlédl od dokumentů, které držel v ruce. Královna se vrátila z projížďky a seděla už u pracovního stolu, na sobě měla šedou tvídovou sukni a oblíbený propínací svetřík z kašmíru, jenž dával vyniknout jejím modrým očím. Její soukromý salon byl navzdory faktu, že se nacházel v gotickém hradě, útulný, plný měkkých, prosezených pohovek a pokladů a upomínek nastřádaných od dětství. Líbilo se mu tady. Přesto však sir Simon vycítil v hlase Jejího Veličenstva tón, který ho mírně znepokojil, i když se snažil nedat nic najevo.

„Ten ruský mladík. Je snad něco, o čem jste mi neřekl?“

„Ne, madam. Myslím, že tělo je právě na cestě do márnice. Dvaadvacátého má pan prezident v úmy-

slu přiletět vrtulníkem a nás napadlo, zda byste nechtěla…“

„Neodbíhejte od tématu. Tvářil jste se nějak zvláštně.“

„Jak, prosím?“

„Když jste mi prve sděloval tu novinku. Snažil jste se mě před něčím chránit. To nedělejte.“

Sir Simon polkl. Věděl přesně, před čím se svou letitou panovnici snažil uchránit. Dobře však věděl i to, kdo tady velí. Odkašlal si.

„Byl nahý, madam. Když ho objevili.“

„Opravdu?“ Královna na něj upřela zrak. V duchu si představila zdravého mladého muže, jak nahý spočívá v posteli pod přikrývkou. Co na tom bylo neobvyklého? I Philip byl v mládí známý svým opovržením vůči nočnímu úboru.

Sir Simon jí pohled oplatil. Chvíli mu trvalo, než pochopil, že ona v tom nic divného nevidí. Potřebovala vědět víc. Dodal si tedy odvahy.

„Ehm… tedy nahý, až na… fialový župan. Jehož pásek byl nanejvýš nešťastně…“ Slova mu uvízla v krku. Nedokázal to. Vždyť za čtrnáct dní měla slavit devadesátku.

Viděl jí na očích, jak z náznaků skládá mozaiku a pomalu začíná chápat.

„Chcete říct, že na tom pásku snad visel?“

„Ano, madam. Velmi tragicky. Ve skříni.“

„Ve skříni?“

„Přesněji řečeno v šatníku."

„Ach tak." Nastalo krátké ticho, v němž se oba velmi zdráhavě pokoušeli si tu scénu představit. „Kdo ho našel?" Ta otázka zněla energicky.

„Jedna z hospodyň. Někdo si všiml, že nepřišel na snídani, a…," na zlomek vteřin zaváhal, aby se upamatoval na jméno, „paní Cobboldová šla zkontrolovat, zda už je vzhůru."

„Je v pořádku?"

„Není, madam. Domnívám se, že jí nabídli psychologickou pomoc."

„Velice mimořádné…" Ještě pořád si představovala, jak k tomu objevu došlo.

„Ano, madam. Ale jak se zdá, šlo o nehodu."

„Ano?"

„Ten stav, v jakém byl nalezen… i ten pokoj." Sir Simon si znovu odkašlal.

„Jaký stav máte na mysli, Simone? A co bylo s tím pokojem?"

Zhluboka se nadechl. „Bylo tam dámské… spodní prádlo. Rtěnka." Zavřel oči. „Papírové ubrousky. Zdá se, že jaksi… experimentoval. Pro potěšení. Pravděpodobně vůbec neměl v úmyslu se…"

Teď už byl rudý jako rak. Královně se ho zželelo. „To je děsivé. A zavolali jste policii?"

„Ano. Komisař metropolitní policie přislíbil naprostou diskrétnost."

„Dobře. Oznámili jste to jeho rodičům?"

„Nevím, madam," odvětil sir Simon a poznamenal si to. „Zjistím to."

„Děkuji. Je to všechno?"

„Téměř. Na odpoledne jsem svolal poradu, abychom zamezili publicitě. Paní Cobboldová v tomto ohledu projevila velké porozumění. Jsem si jist, že na její loajalitu se můžeme spolehnout. Totéž jasně sdělíme personálu: ani muk. To úmrtí budeme muset oznámit hostům – ovšem o způsobu samozřejmě pomlčíme. A pan Pejrovskij, na jehož pozvání pan Brodskij včera vystupoval, už o tom byl informován."

„Ach tak."

Sir Simon znovu kradmo pohlédl do svých poznámek. „A teď vyvstává otázka, kde přesně si přejete manžele Obamovy přivítat…"

Vrátili se k běžné pracovní agendě. Celá ta věc však byla velice znepokojivá.

Fakt, že se to přihodilo tady. Ve Windsoru. Ve skříni. A v lila županu.

Netušila, koho lituje víc, zda toho chlapce, nebo svůj hrad. Pro rodinu toho mladého pianisty to samozřejmě bylo otřesné. Hrad však znala mnohem lépe – byl jako její druhá kůže. Bylo to hrozné, přímo příšerné. Navíc po tak báječném večeru.

Na jaře měla královna ve zvyku trávit ve Windsoru vždy celý měsíc. Kdysi to nazvali Velikonoční dvůr,

období, kdy okolo Velikonoc přesouvala dvůr sem a státnické povinnosti plnila právě tady, daleko od zbytečné formálnosti paláce. Mohla tu přijímat návštěvy v mnohem uvolněnějším a neformálním stylu, pořádat večírky ne pro sto šedesát, ale pro dvacet lidí a znovu se vidět se starými přáteli. Včerejší soaré se snídaní, které se konalo týden před Velikonocemi, jí tak trochu ukradl Charles. Využil ho, aby se vlichotil do přízně jakýmsi bohatým Rusům, protože jeden z těch jeho milovaných projektů potřeboval finanční injekci.

Charles si vyžádal přítomnost Jurije Pejrovského a jeho nesmírně krásné a mladé choti a také Jaye Haxe, ředitele hedgeových fondů, jenž se specializoval na ruské trhy a byl pověstný svou obludnou nudností. Královna tu laskavost svému synovi prokázala, připojila však několik vlastních návrhů.

Seděla za stolem a přemítala nad seznamem pozvaných, který se ještě stále povaloval mezi ostatními dokumenty. Byl na něm sir David Attenborough, jak jinak. S ním byla vždycky radost posedět, navíc byli stejně staří, což byl dnes už vzácný zjev. Ovšem současný stav globálního oteplování ho nesmírně skličoval. Ach, bože. Pak ředitel její dostihové stáje, který přijel na pár dnů a nebýval sklíčený téměř nikdy, díkybohu. Dále jistá spisovatelka s manželem, který psal scénáře a jehož filmy sršící laskavým humorem byly přímo zosobněním britského ducha. A pak

tu byl i děkan koleje v Etonu s manželkou, ti bydleli za rohem a navštěvovali ji s železnou pravidelností.

Kvůli Charlesovi ještě pozvala i několik dalších lidí se vztahem k Rusku. Britského velvyslance, který se nedávno vrátil z moskevské mise, oskarovou herečku s ruskými předky, pověstnou jak svou korpulentností, tak ostrým jazýčkem. Koho ještě? Aha, ještě tu britskou hvězdu mezinárodní architektury, která právě v Rusku staví nové křídlo muzea, a univerzitní profesorku ruské literatury s manželem. (Do poslední chvíle nevěděla, jestli to nebude profesor s manželem, v dnešní době se pohlaví podle jména jen těžko pozná, navíc je tu ta věc s orientací… Philipovi se ostatně v té věci kdysi dostalo dost tvrdého ponaučení. V tomto případě ale opravdu šlo o ženu provdanou za muže.)

A ještě tam byl někdo další… Podívala se znovu na seznam. Ach ano, arcibiskup z Canterbury, jak jinak. Další pravidelný host, u něhož se mohla spolehnout, že udrží konverzaci v chodu, i když ostatním dojde řeč, což by se bohužel mohlo stát. Druhé neštěstí by nastalo, kdyby všichni mluvili až příliš a jeden by se stěží dostal ke slovu. Na tento neduh však nepomáhalo nic, snad jen občasný přísný pohled.

Královna vždy s oblibou připravila pro své hosty trochu zábavy. Pan Pejrovskij Charlesovi dopo-

ručil svého mladého chráněnce, v jehož podání byl prý „Rachmaninov krásnější než sen“. Dorazily i dvě baletky, které v klasickém ruském stylu tančily úryvky z *Labutího jezera* s doprovodem z nahrávky. Celé to mělo působit dojmem seriózní a oduševnělé vytříbenosti. Královna se toho ale spíš děsila. Velikonoční pobyt ve Windsoru měl oplývat veselím, zatímco Charlesův „hold Rusku“ bezpochyby sliboval jen ponurou zádumčivost.

A přesto… Jeden nikdy neví, co se může stát.

Večeře byla nepřekonatelná. Nová šéfkuchařka se toužila předvést, a tak z produkce farem ve Windsoru a Sandringhamu a z Charlesových zahrad v Highgrove stvořila hotové zázraky. Víno bylo jako vždy skvělé. Sir David, když právě nevěštil brzký zánik planety, hýřil šelmovským vtipem, Rusové nebyli ani zdaleka tak kyselí, jak by se člověk obával, a Charles přímo zářil vděkem. (Ačkoli se s Camillou rozloučili už po kávě kvůli akci, kterou nazítří pořádali v Highgrove. Cítila se jako matka vysokoškoláka, který se zastavil doma jen kvůli tašce špinavého prádla.)

Už trochu rozjaření se připojili k několika dalším členům rodiny, kteří večeřeli v Oktagonu (jídelně v Brunšvické věži), a s celou společností se odebrali do knihovny, kde hostům ukázali některé zajímavé ruské svazky z její sbírky, mezi nimi i pár krásných prvních vydání překladů poezie a divadelních her, které si odjakživa toužila přečíst, ale nikdy

se k nim jaksi nedostala. Philip, který byl od úsvitu na nohou, se pak nenápadně vytratil do postele. Ta oskary ověnčená herečka i se svým obdivovaným profilem a nesmírně zábavnými názory na dění v Hollywoodu odsvištěla do hotelu nedaleko pinewoodských studií, kde ji za úsvitu čekalo natáčení. A pak následovalo klavírní vystoupení a balet.

Zbylá společnost, tou dobou už dokonale uvolněná, přešla do Karmínového pokoje, aby si vyslechla úryvky z druhého klavírního koncertu od Rachmaninova. Tento salonek patřil k těm, v nichž královna hosty přijímala nejraději. Jeho stěny zdobilo rudé hedvábí, krb z obou stran obklopovaly skvostné portréty maminky a tatínka v korunovačním rouchu. Za dne skýtal výhled do parku, za noci jej ozařoval extravagantní lustr a dveřmi se nabízel průhled do Zeleného pokoje. Karmínový pokoj patřil k místnostem, které požár v dvaadevadesátém roce úplně srovnal se zemí, což by vás dnes ani nenapadlo. Obnovili ho v celé kráse, aby dál tvořil ideální kulisu pro tyto společenské večery.

Ten mladý pianista dostál pověsti, která ho předcházela, a byl naprosto úchvatný. Neříkal Simon, že se jmenoval Brodskij? Mohl mít něco přes dvacet, přemítala královna, ale jeho hudební cit se zdál mnohem vyzrálejší. Jako by se při hře vznášel na vlnách vášnivé melodie, zatímco jí se v mysli bezděčně pro-

mítaly scény z filmu *Pouto nejsilnější.* A byl nesmírně pohledný. Všechny přítomné ženy naprosto okouzlil.

Pak baletky odtančily své sólové výstupy, a to velmi pěkně. Margaret by z nich byla nadšená. Jí osobně se sice zdálo, že to cupitání je až příliš hlasité, ale za to zřejmě mohly jejich piškoty. A potom se ten mladý pan Brodskij zjevil znovu u klavíru a začal hrát taneční kousky ze třicátých let. Odkud je mohl znát? A ona svolila, aby se odsunul nábytek a mohlo se tančit.

Zábava byla zpočátku velmi uhlazená a korektní. Pak se ke klavíru posadil někdo jiný. Kdopak to byl? Manžel té profesorky, vzpomínala si matně, a i on hrál překvapivě dobře. Mladý Rus se zatím připojil ke společnosti. S bezchybným vychováním došel až ke své hostitelce, cvakl podpatky a uklonil se. Z jeho očí četla upřímnou prosbu.

„Vaše Veličenstvo, neměla byste chuť si se mnou zatančit?"

A ona ji překvapivě měla. Než se stačila vzpamatovat, už s ním vytáčela na parketu foxtrot a na ischias si ani nevzpomněla. Na večer si oblékla lehké šifonové šaty s bohatě řasenou sukní a pan Brodskij byl zkušený tanečník. Při tanci jí připomínal figury, které si už ani nepamatovala, a měl dokonalý cit pro rytmus. Dokázal v ní vzbudit dojem, že je hotová Ginger Rogersová.

Tou dobou už se k tanci připojili i ostatní. Hudba byla stále hlasitější a odvážnější. Rozeznělo se argentinské tango. Že by i tohle hrál ten profesorčin choť? Dokonce i arcibiskup z Canterbury podlehl pokušení a k velkému pobavení všech křepčil s jednou balerínou. O totéž se pokusilo i několik dalších párů, ale nikdo se nemohl rovnat tomu Rusovi, když spolu s druhou z baletek majestátně pluli parketem.

Ona se brzy poté omluvila. Na odchodu hosty ubezpečila, že mohou pokračovat v zábavě tak dlouho, jak se jim zlíbí. V mládí dokázala královna utancovat půlku ministerstva zahraničí, ale dnes už jí padala hlava, sotva udeřila půl jedenáctá. To však nebyl důvod k předčasnému ukončení dobrého večírku. Podle slov její garderobiérky, která to zase slyšela od jednoho z hlavních lokajů, se zábava protáhla hodně přes půlnoc.

A tehdy ho viděla naposled: když tančil dokola kolem salonu s krásnou mladou tanečnicí v náručí. Tak nádherný a šťastný… a tak plný života.

Když si s ní Philip po obědě přišel vypít kávu, byl těch novinek plný.

„Lilibet, víš o tom, že ten chlap byl nahatý?“

„Ano, o tom jsem slyšela.“

„Oběšený jako králík. Na to je nějaké slovo. Jak to jenom je? Auto… autosexuální…“

„Autoerotická asfyxie," pronesla královna sklíčeně. Vygooglila si to na svém iPadu.

„Jo, to je ta pitomost. Pamatuješ na Buffyho?"

Sedmého hraběte z Wandle si skutečně pamatovala. Starý přítel, který této praktice podle všeho holdoval v padesátých letech. Ovšem tenkrát to bylo prakticky v módě, alespoň v určité společenské vrstvě.

„Jeho majordomus, ten toho asi viděl, viď?" pokračoval Philip. „Musel toho mizeru v jednom kuse zachraňovat. A na Buffyho tedy nebyl zrovna lákavý pohled, ani když byl oblečený."

„Nač asi myslel?" nadhodila.

„Moje drahá, Buffyho milostný život bych si radši vůbec nepředstavoval."

„Ale ne, já myslím toho mladého Rusa. Brodského."

„Tak to je asi jasné," odtušil Philip a máchl rukou kolem sebe. „Však víš, jak se tu lidi obvykle chovají. Přijdou sem, rozhodnou se, že tohle je vrchol jejich života, zatraceně, a potřebují upustit páru. Všechny ty skopičiny, co vyvádějí, když si myslí, že se nedíváme… Ubožák jeden mizerný." Soucitně ztišil hlas. „Ale moc to nedomyslel. To poslední, co si přeješ, je, aby tě v královském paláci našli s koulema venku."

„Philipe!"

„Ne, já to myslím vážně. Nedivím se, že to všichni drží pod pokličkou. A kromě toho se snaží chránit tvoji křehkou nervovou soustavu."

Královna po něm loupla očima. „Mají krátkou paměť. Mě nepoložila ani válka, ani ta Fergusonovic holka, dokonce ani tvoje angažmá u námořnictva."

„A přesto žijí v domnění, že budeš volat po čichací soli, jakmile ti předloží něco jen trochu šťavnatějšího. Vidí jenom tu drobnou starou paní v kloboučku." Zazubil se na ni, ale ona se zamračila. Jeho poslední poznámka byla pravdivá, velmi užitečná a spíše smutná. „Jenom se neboj, Kapustičko, oni tu svou maličkou stařenku zbožňují." Prkenně se zvedl z křesla. „Nezapomeň, že odpoledne odjíždím do Skotska. Podle Dickieho jsou letos lososi prostě fenomenální. Co ti mám přivézt? Karamelky? Hlavu skotské premiérky na stříbrném podnose?"

„Ne, děkuju. Kdy se vrátíš?"

„Asi tak za týden – na tvoje narozeniny tu určitě budu. Dickie má v plánu poslat do atmosféry trochu toho svinstva a dopraví mě tryskáčem."

Královna přikývla. Philip měl v posledních letech sklon plánovat si čas podle sebe. Kdysi před lety se soužila pokaždé, když zmizel kdovíkam kdoví s kým, a jí nechal na bedrech všechny starosti. Tak trochu mu i záviděla tu svobodu a možnost sám o sobě rozhodovat. Vždycky se k ní ale vrátil a s ním i vlna energie, která provětrala chodby paláce zatuchlé úředničinou jako svěží mořský vánek. Naučila se být mu za to vděčná.

„Vlastně," podotkla, když k ní poněkud prkenně sklonil artritická záda, aby ji políbil na čelo, „bys mi pár karamelek přivézt mohl."

„Tvé přání je mi rozkazem." Věnoval jí úsměv, při kterém vždycky neomylně celá zjihla, a vykročil ke dveřím.

Kapitola 3

Meredith Gostelowová se vyštrachala z černého taxíku, který ji za neslýchanou cenu dovezl z Windsoru zpět do západního Londýna. Stála na chodníku a snažila se popadnout dech, zatímco řidič vytahoval její kufr z úložného prostoru.

Zvedla oči k bledě růžové omítce svého domu a ucítila, že nic už nebude jako dřív. Něco se změnilo. Naplňovala ji hrůza, stud a ještě cosi, co nedokázala pojmenovat. Netušila, co si o tom má myslet, ale nánosem pudru na její pravé tváři si razila cestu slza. Od chvíle, kdy ji smrtící vahou nákladní lokomotivy smetla menopauza, se v ní byť jen náznak něčeho vlhkého hledal jen s obtížemi. Ve starém těle, v té rozvrzané pozemské schránce, přebývala mladá žena. Včerejší noc ten pocit jen zhoršila.

A pak, dneska ráno… Žalem by padla na kolena, kdyby nevěděla, že už by znovu nevstala.

„Bude to všechno, paninko?“

Pohledem zkontrolovala kufr i kabelku a přikývla. Platila kartou už v autě. Dvě stě liber! Kde nechala rozum? Ale řekněte, copak si někdo na cestu z Windsoru objedná Uber? Jistě, mohla se nechat odvézt na nádraží a chytit vlak do centra Londýna jako každý rozumný jedinec, který neumí řídit – jenže ve Windsoru člověk začne myslet jinak. Když vás obskakují sloužící v livrejích, propadnete velikášství. Pozvali vás tam, protože jste úspěšní. Celých dvacet minut jste s arcibiskupem z Canterbury debatovali o potenciální zakázce na kostel pro jednadvacáté století v Southwarku. A když je po všem, objednáte si klasický černý taxík, prachy hodíte za hlavu… a s nimi i luxusní kelímek Crème de la Mer jen proto, abyste mohli trčet v příšerné a naprosto předvídatelné zácpě na M4.

Prostě jste… tedy, *ona* prostě byla… Musí už přestat uvažovat jako lakotná verze královny. Vždyť samotné Její Veličenstvo bylo pověstné tím, že hledí na každou penci. Co naplat, ona, Meredith Gostelowová, byla sama.

Muž či partner by určitě navrhl, aby jeli vlakem. Zarazil by ji, aby si to ještě rozmyslela. Zabránil by tomu… co se přihodilo včera v noci, ať to bylo cokoli. Přivezl by ji domů v pěkném, velkém autě. A teď by jí vynášel kufr po několika schodech k domovním dveřím.

A taky by na ni pořád mluvil, radil, co má dělat, potřeboval by mít uvařeno a ustláno a vyžadoval by její pozornost, což by bylo děsné. Tímhle duševním bludištěm už Meredith prošla snad tisíckrát a teď se proklínala za to, že už se zase opakuje.

Jenže včera v noci se něco hluboko uvnitř ní změnilo.

Když už se zabývala svým nitrem, chtělo se jí na záchod, a to dost naléhavě. Do jedné ruky popadla kufr, druhou si přitiskla k tělu rozměrnou kabelku a vyvlekla se do schodů. Než našla klíče, otevřela dveře, odhodila zavazadla, proběhla chodbou a dopadla na sedátko, zbývaly už jen mikrosekundy.

Ženy a stáří. Vláha se nikdy nedostaví v pravou chvíli tam, kde ji potřebujete. Zato když o ni nestojíte, máte bez varování v arzenálu celé hektolitry.

Maša Pejrovskaja seděla na zadním sedadle Mercedesu Maybach, a zatímco se vůz ubíral k domovu, naslouchala melodickému rytmu italských frází. Ruce měla složené v klíně a se zaujetím sledovala ohňostroj světelných odlesků, jehož původcem byl žlutý diamant velikosti raččího vejce na jejím snubním prstenu. Jurij na druhé straně širokého sedadla vyštěkával do telefonu ruské nadávky. Přitom mu cukala šlacha na krku.

Připadalo jí podivuhodné, jak rychle se může nejkrásnější den v životě proměnit a stát se jen další akcí v diáři.

Aplikace pro výuku italštiny Maše do sluchátek právě sdělovala cosi o krásách pobytu na čerstvém vzduchu. Nebo to bylo o freskách? Přestala poslouchat.

Jurij neváhal ani vteřinu a okamžitě jí sdělil, jak hrubě a neotesaně se chovala. Že mu tou svojí zmínkou o disneyovkách zkazila snídani. A nejen jemu, že ji zkazila všem přítomným.

Nebyl to ale on sám, kdo žádal, aby si mohl přivézt vlastního kuchaře (což nemohl), kdo odmítal jíst veškeré nezásadité potraviny a u snídaně trval na tom, že použije vlastní himálajskou sůl z křišťálové nádobky? Ta velvyslancova žena se právě dívala jejich směrem a Maša si všimla, jak se zatvářila.

S windsorským hradem je jedna potíž: je to sen. A skuteční lidé ten sen jenom ničí.

Na trzích dnes vládla válečná vřava. Ceny šly dolů. Jurijův včerejší příkaz, aby se určitých akcií zbavili, nebyl splněn a to ho rozlítilo doběla. Konečně se vydal z veškerého jedu a zlostně bodnul telefon palcem, čímž hovor ukončil.

„Pět set tisíc. Tak to se můžeš s tou svojí galerií rozloučit."

Zlostně, ublíženě zíral na svou ženu. Při slově „galerie" se mu konečně podívala do tváře. *Výborně*, pomyslel si. Přesně proto to řekl. Bylo neuvěřitelně těžké docílit, aby ho Maša vnímala. A nedejbože, aby ho nějak podpořila, když se tolik lopotil, aby udržel

všechno pohromadě, kvůli ní, kvůli nim oběma a jejich budoucnosti. Jediné, co ji zajímalo, bylo umění – sbírala je, chlubila se jím a bratříčkovala se s lidmi, kteří ji opěvovali, jak je inteligentní jen proto, že používá slovo „postimpresionismus“. A navrch ji uctívali jako nějakou bohyni. Snažil se už celé roky od jejích sedmnácti, kdy ji objevil a kdy v tom kratinkém tričku a umolousaných džínách bohyní skutečně *byla*, ale teď už toho měl plné zuby. A zřejmě s tím pocitem nebyl tak docela sám.

„Mimochodem,“ podotkl jakoby nic, tak, jak si to předem nazkoušel. „Maxim je po smrti.“

„Cože?“

Sledoval, jak ztuhla.

„Ráno umřel. Nejspíš infarkt. Měla jsi ho ráda, viď?“

Na chvilku nebyla schopná slova. Když konečně promluvila, jenom sípala. „Tak trochu.“

„Ty vaše klavírní lekce. Ani je nespočítám. Musíš mi zahrát, co ses naučila.“

Pozoroval, jak na něj upřeně hledí, jako by provedl něco nemístného. Něco pobuřujícího. Takhle se na něho dívala často, beze slova si ho měřila z toho svého božského piedestalu s hlavou kdesi ve stratosféře. Zatímco on si přál jen to, aby sestoupila dolů a dotkla se ho. Toužil, aby jí tváře hořely hanbou, aby k němu přišla, pokorná a zjihlá, a objala ho. Jak to, že to nedokázala pochopit? To *ona* přece

byla na vině. Proč vždycky všechno obracela proti němu? V hlavě mu ještě pořád bolestně tepalo. Proč ho nechala tolik pít? Copak nevěděla, jak to dopadne?

Vyndala si sluchátka z uší. Ponořili se do mlčení, v němž uvažovala, co říct.

„Něco ti zahraju," pronesla nakonec tiše. „Až přijedeme domů." Na krajíčku těch nebeských, zářivých očí měla slzy, ale ovládla se.

Jako zimní královna, pomyslel si. Však i tyhle ledy jednoho dne povolí.

Na hradě se královna dál bezúspěšně snažila odpoutat myšlenky od toho ubohého mladého pošetilce v šatníku. Odpoledne strávila ve společnosti ředitele své stáje, procházeli spolu účastníky blížících se dostihů v Ascotu. Když potom personál zahnal návštěvníky do bezpečné vzdálenosti a ona směřovala do velkého přijímacího sálu na kontrolu gobelínu, na němž bylo třeba provést drobné opravy, jeden z kustodů k ní přistoupil se vzkazem, že sir Simon s ní potřebuje nutně mluvit.

„Neříkal proč?"

Kustod poklepal na svou vysílačku. „Mám jen vyřídit, že došlo k posunu, madam," pronesl nevzrušeně. Ona jeho nezájem kvitovala s povděkem. Personál, který při předávání vzkazů pokyvuje hlavou, nebo dokonce pomrkává, rozhodně neměla zapotřebí. Takoví lidé tu nikdy dlouho nevydrželi.

S povzdechem se obrátila a zamířila zpět do své pracovny. Jestli ji sir Simon stopoval až sem, muselo to být důležité. Vracela se, kudy přišla, tedy přes poloreprezentační pokoje, kde se bavila s hosty během včerejšího soaré, a pak zamířila k Velké chodbě, kde se nacházely její soukromé pokoje. Když došla do Lucernové haly, narazila na nevelkou skupinu, která se blížila z opačného směru. Právě tady před lety vypukl požár, a přestože tento kruhový prostor, který sloužíval také jako kaple, dnes zářil svou dřívější nádherou a trámoví kupole se jí nad hlavou rozprostíralo jako vějíř, stále jí občas přejel mráz po zádech, když tudy procházela. Návštěvníci se zdáli tím setkáním docela ohromeni.

V jejich čele kráčel důstojný muž středního věku s ostře řezanou bradou v dvouřadém proužkovaném obleku s vázankou.

„Veliteli!"

„Vaše Veličenstvo." Generál sir Peter Venn cvaknul podpatky a pozdravil ji krátkým úklonem hlavy. On sám nepůsobil nijak překvapeně, jelikož překvapený nebyl. Jakožto současný velitel a správce windsorského hradu požíval výsady zdarma bydlet v apartmá v Normanské věži u brány, jež vedla na Horní nádvoří, a ona ho dobře znala. Vlastně by dokázala chronologicky vyjmenovat všechna jeho působiště na různých místech světa a ocitovat i pocty a vyznamenání, jichž se mu na polovině z nich dostalo. Znala i jeho

strýce. Seznámila se s ním na večírku na palubě jachty *Britannia* v Hongkongu, když byl ještě mladinký nadporučík, a sama mu během let udělila několik medailí za přísně tajné, a tudíž bezejmenné operace. Všichni příslušníci rodiny Vennových byli vojáci. Kdyby někdy přišla revoluce, přála by si mít Petera za zády. Nebo ještě lépe, pár kroků před sebou.

„Zdá se, že máte naspěch," poznamenala, když se přiblížil.

„Vlastně jsme právě skončili, madam. Velice užitečná schůzka. Chtěl jsem návštěvu ještě krátce provést."

Věnovala jeho společníkům lehký souhlasný úsměv. S většinou z nich se krátce setkala už včera. Chystala se pokračovat v cestě, ale všimla si, že sir Peter má v očích zvláštní svit. Kdyby ho nepovažovala za konzervativního vojáka, zvyklého snášet všechno s ledovým klidem, byla by ten výraz pokládala za vzrušení. Na okamžik se zarazila. On vycítil svou šanci a řekl: „Smím vám představit pana Kelvina Loa? Odvádí pro nás velmi hodnotnou práci v Džibuti."

„Hodnotná práce" byl krycí název pro výzvědnou činnost v zahraničí. Sir Peter pořádal schůzku jménem MI6 a ministerstva zahraničí. Mladý muž s asijskými rysy, který měl na sobě jakousi tmavou mikinu s kapucí a – Bylo to možné? No ano! – tepláky, udělal krok dopředu a nesměle se uklonil. Zdálo se,